

Sygn. akt I C 405/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Lucyna Szeredy

po rozpoznaniu 5 czerwca 2019 r. w J.

sprawy z powództwa P. (...)z siedzibą we W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 405/19 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle 5 czerwca 2019 r.

Powód P. (...)z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej M. K. kwoty 2.512,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z 22.06.2018 r. zawartej z (...) Ltd. nabył przysługującą wobec pozwanej wierzytelność pieniężną, wynikającą z umowy pożyczki o nr (...), zawartej 22.12.2017 r. Zadłużenie wynikające z tej umowy nie zostało przez pozwaną uregulowane. Jako dowód istnienia i obowiązku pozwanego powód przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych, w którym ujęta jest kwota należności głównej 1.800 zł, kwota 219,55 zł tytułem skapitalizowanych odsetek i kwota 493,20 zł tytułem kosztów.

Z uwagi na fakt, że pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiła się na wyznaczone posiedzenie Sądu, stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c., Sąd zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego. Przytoczone w pozwie twierdzenia budziły jednak poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych i zawnioskowanych przez stronę powodową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 22.06.2018 roku pomiędzy (...) Ltd. z siedzibą na Malcie – jako zbywcą oraz powodem P. (...)z siedzibą we W. – jako nabywcą – doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji.

W imieniu powoda umowę podpisał pełnomocnik W. K..

W samej umowie nie wskazano danych indywidualizujących przedmiot przelewu, a umowa w tym zakresie odsyła do załącznika nr 7A i 7B do umowy (dowód: kserokopia wyciągu z umowy przelewu wierzytelności – k. 11 - 17).

Powód sporządził wyciąg z elektronicznego załącznika do ww. umowy przelewu wierzytelności, w którym wskazał dane personalne pozwanej, datę zobowiązania i wysokość wierzytelności (dowód: wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 18).

W dniu 28.01.2018 r. powód P. (...)z siedzibą we W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych stwierdzający zadłużenie pozwanej wobec powoda na kwotę 2.512,75 zł, w tym należność główną w kwocie 1.800zł oraz odsetki w kwocie 219,55 zł i koszty 493,20 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego – k. 10).

P. (...)wpisany jest do rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie, VII Wydział Cywilny Rejestrowy, pod numerem (...) 211 (dowód: wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych – k. 8 - 9).

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedstawionych przez stronę powodową, co do których nie znalazł podstaw do odmowy ich wiarygodności, przy czym załączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej ocenił jako dokument prywatny, o którym mowa w art. 245 k.p.c. stanowiący dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W konsekwencji dokument ten nie stanowił dowodu stwierdzającego fakt istnienia i wysokości wierzytelności. Analogicznie, przedstawiony wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji (k. 18) Sąd ocenił jako niedostateczny dla uznania istnienia opisanej w nim wierzytelności. Zdaniem Sądu, w żaden sposób nie da się wywieść faktu istnienia i nabycia przedmiotowej wierzytelności z wydruku zawierającego tabelkę, w której zamieszczone są dane pozwanej i informacje odnośnie bliżej nie sprecyzowanego zobowiązania. Wydruk ten, niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest elementem treści tej umowy i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzytelności była wierzytelność względem pozwanej. Nie wykazano bowiem, czy ów "wydruk" zawiera dane wymienione w załączniku numer 7A lub 7B do umowy przelewu wierzytelności. Nie został on też poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym, nie jest opatrzony jego pieczęcią, lecz jedynie parafką. Podkreślić należy, że jest to pismo sporządzone jednostronnie przez stronę powodową, nie podpisane przez zbywcę wierzytelności, a więc stanowi jedynie dowód tego, że zostało sporządzone o treści w nim podanej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawi się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny, §2 wymienionego przepisu stanowi, iż w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Sąd zawsze zobowiązany jest jednak rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu. Sąd ma także każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem faktycznym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20.10.1998r.,I CKU 85/98).

Powód dochodzi wierzytelności wobec pozwanej M. K., która miała pierwotnie przysługiwać (...) Ltd. z tytułu umowy pożyczki.

W myśl przepisu art. 6 k.c. wynika, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c. zgodnie, z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., który stanowi iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Stronę powodową obciążał więc obowiązek wykazania, iż przysługuje jej uprawnienie do dochodzenia zapłaty należności od pozwanego z tytułu związania go umową pożyczki z poprzednikiem prawnym strony powodowej.

Przedstawione w poczet materiału dowodowego dokumenty nie dają tymczasem wystarczających podstaw do przyjęcia, że w chwili przelewu istniała opisana w pozwie wierzytelność, którą to skutecznie nabył powód.

Z treści umowy cesji nie wynika, jakie konkretnie wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono w niej wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanej. Umowa ta bowiem określa jako swój przedmiot wierzytelności pieniężne ujęte w załączniku nr 7A i 7B. Powód nie przedstawił do akt sprawy wyciągu z ww. załączników w zakresie odnoszącym się do osoby pozwanej. Należy podkreślić, że nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost

z dokumentów. Dane personalne pozwanej zostały wskazane jedynie w wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, który stanowił wydruk automatycznie wygenerowany. Jak już wyżej wskazano, jest to pismo sporządzone jednostronnie przez stronę powodową, nie podpisane przez zbywcę wierzytelności, a więc stanowi jedynie dowód tego, że zostało sporządzone o treści w nim podanej.

W konsekwencji stwierdzić należy, iż z przedłożonej umowy nie sposób wywieść, aby jej przedmiotem była wierzytelność opisana w pozwie. Tym samym dokument ten nie potwierdza, aby powód wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

Należy jednocześnie podkreślić, że powód nie przedłożył również samej umowy pożyczki, która stanowić ma źródło zobowiązania pozwanej. Nie stanowi bowiem dowodu jej istnienia i wysokości ww. wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, ani też oświadczenie zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Nie kwestionując faktu, że wyciąg taki - co do zasady - może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, należało mieć na względzie, że jego materialna moc zależy jednak od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 15.09.2011 r., II CSK 712/10, Lex 1129100). Z uwagi na nieprzedłożenie samej umowy pożyczki, z której powód wywodzi swoje roszczenie, ani strona, ani Sąd nie ma możliwości weryfikacji kwoty ujętej przez powoda w wyciągu.

Wskazać w tym miejscu również należy, że dla skuteczności przejęcia wierzytelności wymagane jest złożenie oświadczeń woli o cesji wierzytelności przez umocowane do tego osoby, a ponadto oświadczenia te nie mogą być dotknięte wadami. Zgodnie z przedłożonym przez powoda wyciągiem z rejestru funduszy inwestycyjnych wynika, iż fundusz reprezentowany jest przez K. T. (...) z siedzibą we W., a do reprezentowania funduszu uprawnieni są dwaj członkowie zarządu działający łącznie. Tymczasem, w imieniu K. T. (...)

z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności zawarł pełnomocnik W. K.. Jak wynika z odpisu wyciągu z rejestru funduszy nie był on osobą umocowaną do reprezentowania Funduszu, zaś powód nie dołączył do pozwu pełnomocnictwa do działania w imieniu Funduszu przez W. K. podpisanego przez osoby umocowane do składania oświadczeń woli w imieniu Funduszu.

W konsekwencji należy przyjąć, iż nie zostało wykazane, ażeby przy podpisaniu umowy cesji wierzytelności została zachowana właściwa reprezentacja powoda, co z kolei obliguje do przyjęcia, iż umowa cesji wierzytelności została zawarta przez osobę nieuprawnioną. Skutkiem tego stanu rzeczy jest to, iż powód nie udowodnił, by nabył skutecznie ewentualną wierzytelność wobec pozwanej. Jako, że podstawę materialnoprawną zgłoszonego żądania stanowi stosunek zobowiązaniowy – umowa pożyczki, to – zgodnie z dyspozycją art. 720 k.c., uznanie zasadności powództwa w pierwszym rzędzie wymagało stwierdzenia, że powód, bądź jego poprzednik prawny jako pożyczkodawca przenieśli na pozwaną własność środków pieniężnych, a pozwana przyjęła na siebie zobowiązanie do ich zwrotu, z którego nie wywiązała się.

Dla weryfikacji wysokości zgłoszonego żądania niezbędnym było również wykazanie na jakich warunkach pozwana uzyskała kwotę pożyczki (odsetki, ewentualne koszty uzyskania pożyczki, termin wymagalności zobowiązania). Zaniechanie inicjatywy dowodowej przez powoda uniemożliwiło poczynienie przez sąd jakichkolwiek ustaleń w tym zakresie.

Przyjęte wyżej ustalenia stanu faktycznego jako niepełne i budzące uzasadnione wątpliwości Sądu, obligowały Sąd do przeanalizowania materiału dowodowego zebranego w sprawie, a wynik tej analizy prowadził Sąd do stwierdzenia, że powód w żaden sposób nie wykazał, aby pozwaną łączyła z pierwotnym wierzycielem jakakolwiek umowa.

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. oraz 509 k.c. orzeczono jak w sentencji.